

Sygn. akt II CSK 161/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi B. O. i H. O.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 23 grudnia 2008 r, sygn. akt I Ca 286/08

wydanym w sprawie z wniosku B. O. i H. O.

przy uczestnictwie A. M. i S. M.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej skarżących

od postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt I Ca 254/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazali jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W ramach przesłanki pierwszej skarżący wątpliwości ujęli w trzech obszernych pytaniach, których analiza wskazuje, że chodzi o odpowiedzi na pytania jakie czynności procesowe powinien był podjąć sąd w ich sprawie. Nie są to zagadnienia prawne w rozumieniu wskazanego przepisu, a w istocie zarzuty wadliwego, z punktu widzenia skarżących, prowadzenia przez sąd postępowania. Można dodać, że ta przesłanka wymaga wykazania, że chodzi o takie zagadnienie prawne, które jest nowe, dotychczas niewyjaśnione, dotyczące ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurystycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju myśli prawnej i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Skarżący powinien dostrzegane zagadnienie nie tylko sformułować ale przedstawić argumentację jurystyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało (por. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., Nr 1, poz. 11; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 r. Nr 7-8, poz. 51; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, nie publ.). Wniosek skarżących wymogów tych nie spełnia.

Nie zachodzi także przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Powołanie się na tę przesłankę wymaga - jak wyjaśniono w orzecznictwie - wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004 r., Nr 3, poz. 49).

Po analizie zaprezentowanych w skardze argumentów Sąd Najwyższy, nie dostrzega, aby w sprawie niniejszej przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wyżej podanym, była spełniona.

Ubocznie dodać można, że wyłączone jest oparcie skargi kasacyjnej na zarzucie naruszenia art. 233 k.p.c., z uwagi na jednoznaczną treść art. 398³ § 3 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).